

Campsentelles, 10
2007

CENTRE D'ESTUDIS SANTFOSTENCS
AMICS DE CABANYES

Records d'un noi santfostenc (II)

JAUME
TORRENTS I SUÑOL

Viatges a Badalona per vendre els productes de l'hort

Els primers anys del segle XX es continuaven portant molts productes al mercat de Badalona, eren els petits animals de corral que estaven a càrrec de les dones, com conills, pollastres i gallines, igual que llegums i molts productes de l'hort. El transport es feia a peu, ja que no hi havia carretera. El que tenia algun burro o mula el carregava amb les sàrries i el viatge era més descansat. Segons havia sentit dir aquests productes assolien millor preu a Badalona que a Mollet o Granollers. També es portaven càrregues de carbó i de vi. A Badalona hi havia molta gent que treballava a molts oficis que no tenien res a veure amb el camp, per tant necessitaven comprar aquests productes frescos; no hi havia neveres ni congeladors per a conservar-los. A més, als pagesos d'aquesta banda del Vallès els anava bé el viatge: el d'anada duien el que els sobrava de casa, els excedents, i a la tornada venien carregats amb productes

del Maresme com podien ser espardenyes (tenien molta anomenada les de Blanes), roba i fil de Mataró i també peix fresc per a la taula i salat per a guardar.

Com els homes havien de treballar no podien perdre el temps anant a mercat, eren les dones i els més joves de la casa els que feien vint quilòmetres caminant entre anada i tornada, això si eren de la part de dalt del poble; si eren de la part de baix el viatge era més llarg.

A part de les raons econòmiques, el viatge a Badalona moltes temporades era molt més fàcil que anar fins a Mollet per la barrera del Besòs. Hi havia uns taulons que servien per passar l'aigua, però s'havien de pagar uns cèntims de peatge. Quan hi havia alguna avinguda forta l'aigua s'emportava els taulons i el camí ja estava tallat. En aquells temps això ocorria molt sovint, pluvia més i el riu estava net. El 1950 encara s'hi criaven peixos i anguiles, i de totes les mines que tenien el seu recorregut a prop del riu o fins pel subsòl d'aquest, es podia beure aigua d'elles. Una d'aquestes mines era la de Can Pere Gil.

Tornant a la passera del riu, quan no hi baixava massa aigua o el temps ho permetia, els joves creuaven l'aigua descalços per estalviar-se el peatge. El meu pare m'havia dit que alguna vegada deien a l'encarregat de cobrar que ja li pagarien en tornar que aleshores no duien diners; quan tornaven llavors passaven per l'aigua i ja no havien pagat un viatge.

El camí de Badalona tot era per dins del bosc; quan s'arribava a Can Romagosa s'agafava el camí que passava per davant de Mas Llobart, seguint per la timba de les alzinetes, passa pel costat obac seguint pel torrent que baixa de la Conreria. Hi ha un indret que tots els caçadors coneixiem pel nom de la Pota de bou, un altre pel Cagador de les dones: aquí deien que era un replec del camí on la majoria s'aturava a fer les seves necessitats. El camí continuava pujant passant pel costat de l'Hort de les Monges; deien els més vells del poble que aquest hort va ser el que va donar el nom de Conreria a tot aquest paratge. En arribar al Coll

de la Conreria ja tot era costa avall, baixant per terrenys de la Cartoixa passava per Can Sanromà, el Mas Ram, arribant a Badalona pel barri de Pomar.

Dels que feien el viatge hi havia un home que deien agafava un sac amb una quartera de mongetes o gra d'una altra classe, se'l posava damunt el cap i no parava fins que arribava al final del camí.

Aquest camí jo l'havia fet moltes vegades amb el meu pare o mare per visitar familiars que teníem a Badalona. Naturalment per la carretera actual, que aleshores era molt més estreta i no hi havia gaire trànsit. Del que em recordo més és que seguint la carretera una mica més avall del Mas Ram hi havia una gran bassa al peu de la carretera en la qual entrava contínuament un gran doll d'aigua fresquíssima, sempre ens hi aturàvem a refrescar-nos.

Quan arribava la Setmana Santa molta gent de Sant Fost i Martorelles es traslladava a Badalona per veure la processó del Divendres Sant, era famosa a tots els pobles dels voltants. La bassa abans esmentada s'anomenava de Can Trençalòs, l'origen del nom no el sé.

Des de la cruïlla de la carretera de Tiana fins a les primeres cases de Badalona, estava tot el terreny plantat de vinyes. On avui hi ha la urbanització del Mas Ram i el barri de Pomar, igual, tot eren ceps i alguns garrofers centenaris; per la banda de Tiana i Montgat la vinya ocupava des de gairebé el cim de la muntanya fins gairebé la línia de la platja. Als anys seixanta s'abandonaren quasi totes fins que en el moment actual a Tiana se n'ha replantat alguna.

L'home que duia els sacs de gra al cap, sense parar fins a Badalona, era el Sebastià Armengol de Can Santa. El camí de Sant Fost a Badalona, quan ja hi havia la carretera, també es feia molts cops amb carro, per exemple quan compràvem abonaments químics per abonar la terra. Havíem d'anar a carregar a Montgat on hi havia la fàbrica Barrau, entre la via del tren i la platja. Quan es tornava carregat es feia més volta: es

Vista del turó de la Ribalta, agost de 1965. (Fotografia Miles Broughton)

passava per Sant Adrià i Santa Coloma, tornant per la carretera BV-5001 de la Roca. També entre Badalona i Sant Adrià hi havia la fàbrica Cros de productes químics; el camí era el mateix. Quan es portava a Badalona la pellofa del raïm ja premsat, el viatge es feia a l'inrevés, ja que es descarregava a la fàbrica d'alcohol i es tornava de buit.

El mercat de Mollet

Des que jo me'n recordo es feia el mercat de pollastres, gallines, ànecs, conills i ous. Al tros de carrer enfront de la Marineta i l'església, allí és on les dones exposaven aquests petits animals per a la seva venda; dic les dones perquè eren aquestes les encarregades de tenir-ne cura i arribat el moment la seva comercialització, gairebé sempre ja comptaven que els vendrien per omplir el cistell de la compra, o per a les despeses de la setmana.

A Mollet no s'exhibia bestiar gran, boví ni cavallí, es feien tractes però sense treure'l de la quadra. Els homes de les cases de pagès dels pobles

de les rodalies de Mollet aprofitaven el mercat del dimarts per comprar o vendre quelcom, també per portar-hi les eines a arreglar i esmolar, i a la primavera i a la tardor dur les cavalleries a esquilar. En temps de poca feina al camp el mercat era una excusa per a la trobada amb pagesos dels pobles veïns i el canvi d'impressions sobre el temps, la bona o mala collita, el preu dels diferents productes de la collita o del bestiar, en fi, de tot una mica. Generalment davant d'un bon plat de tripes o cap i pota, regat amb un porró de vi i per acabar el cigaló de Rom Negrita o Pujol que per al cas era el mateix. Allí, asseguts a la taula de la Marineta i Can Marfà, era on els pagesos feien els seus tractes; després de llargues discussions se'n tornava cap a casa carregat de notícies de tots els temes i de tot l'ocorregut a la comarca.

A Mollet hi havia un ferrer i un carreter, a la mateixa cruïlla de carreteres, la de Badalona-Sabadell i la de Barcelona-Ribes. Al costat, és a dir, a pocs metres hi havia la ferreria de Pere Careta; aquest no ferrava les cavalleries, però el 70% de les aixades, magalls i eines semblants portaven gravada la seva marca, que era una P.C. També hi havia una o dues ferreries, un o dos basters; boters dos: Can Medir i Can Torrents. Dues botigues que venien productes fabricats amb vímet, com cistells, coves per a la verema, i altres d'espert i de palma, cabassos, cordes i enramades per tapar les portadores quan eren plenes de raïm i no es vessés amb el transport.

Els esquiladors, que aleshores ho feien tot a mà, es posaven a esquilar els cavalls, muls i burros, on avui hi ha el carrer Gaietà Vínzia; als anys 50 només estava edificat el costat dret de dit carrer, a l'altre costat només hi havia camps. A Mollet per aquells anys es podia trobar de tot el necessari per a les feines del camp. Com és natural amb la pèrdua de l'agricultura tots aquests oficis es van perdre, ja que no tenien raó de ser.

Molts pagesos també els dijous s'arribaven al mercat de Granollers. Allí, com a capital de comarca, sí que s'hi portava bestiar de tota mena

per a la seva compra-venda i també gra, vi, patates i verdures, de tot allò que es cria al camp. Dels llocs on es trobaven els pagesos el principal era la Fonda Europa situada al punt més cèntric de la ciutat, actualment segueix com a tal. També eren molt coneguts com a tals els restaurants Cal Kiko i Cal Perico, a més d'altres dels quals no en recordo el nom.

El ferrer més famós que feia tota mena d'eines i arades de molts tipus (després es va anar passant als petits aparells de motor destinats a l'agricultura) era el Bosch, conegut arreu de la comarca. L'anada al mercat, tant a Mollet o Granollers, era mig dia de descans, més que no pas un dia festiu dels de l'any.

Any 1950

El dia 1 de febrer de 1950 va morir el meu avi Francisco Torrents; tenia 83 anys. Jo en tenia quinze, ja feia gairebé dos anys que havia deixat l'escola. Treballar al costat del meu pare, de sol a sol, era el que a mi m'agradava, ja em creia que era un home. De fet estava sa i fort, amb una alçada normal i no volia que a la feina ningú no em deixés enrere.

El meus dos cosins de Can Solé tenien cinc o sis anys més que jo. Aquest any estaven assajant per al ball de gitanes, però amb la mort de l'avi es va plantejar un greu problema. Actualment no ho seria pas, però en aquella època, amb el costum de portar dol una llarga temporada, això de ballar era com cometre un sacrilegi o una manca de respecte envers el familiar desaparegut. Després de moltes discussions i precés per part de la resta d'integrants de la colla, ja que els assaigs estaven molt avançats i hagués estat difícil trobar-los substitut, se'ls va permetre continuar els assaigs i el dia assenyalat ballar amb els altres. En donar-los permís a ells em van permetre a mi anar a veure l'espectacle i després ballar al ball que es feia a la sala. Però amb un braçalet negre a la màniga de l'americana en senyal de dol.

Vista de Can Torrens, carrer Sant Pere i sector Mas Carbassa/Can Toni, agost de 1965.
(Fotografia Miles Broughton)

Els pins de Can Millaret, agost 1965. (Fotografia Miles Broughton)

Tot canvia

A partir de 1950 tot canvia. Com ja he dit, jo ja feia més d'un any que havia deixat el col·legi i tot el dia estava treballant amb el meu pare, al camp o a la vinya o allà on fos. Tenia ganes de treballar, el camp era el que més m'agradava i a mi no em mancava salut i força. Quan arribava el temps de recollir les patates i la verema, feines que fèiem ajudant-nos amb altres cases, jo mai no volia quedar-me enrere perquè no diguessin que era un gandul o que no podia seguir el ritme dels altres.

Essent un jove adolescent els contes a la vora de la llar de foc ja no tenien el mateix sentit d'abans. Ara les històries amb el meu pare eren el treball, la caça i allò que sempre que tenia en la ment: la guerra d'Àfrica i la por que havien passat durant la Guerra Civil. Però jo ja l'escoltava poc, m'interessava més que el que m'explicava de les plantes, els seus abonaments i les temporades de sembra i collita. S'havien acabat els jocs de nens, començaven els jocs dels grans, a qui jo volia imitar. Ja començava a sortir al ball els festius a Mollet. A més els amics ja eren uns altres, tots més grans, vull dir de més edat. Quan de nit tornàvem de Mollet moltes vegades fèiem alguna bretolada força sonada. Una d'elles era trencar a pedrades les poques bombetes de l'enllumenat públic que hi havia a la carretera. Llavors el dilluns l'agutzil Domingo Forés havia d'agafar l'escala, un grapat de bombetes i reposar totes les trencades. Això ho havia de fer almenys un cop al mes.

Un dia quan veníem del ball, en una casa del costat de la carretera on aleshores vivia un matrimoni ja gran (era la casa que és al costat d'on avui hi ha la ferreteria Lledó) ens vàrem posar a tirar pedres contra la xemeneia fins que la vàrem fer caure a terra. Els pobres iaïos estaven fent el sopar, ja es pot suposar l'ensurt que els vam donar. Però aquest cas de la xemeneia es va descobrir qui havíem estat els autors i vam haver de pagar la reparació després del consegüent esbranc dels nostres pares.

Els jocs

Com la majoria de joves del poble ja havíem de guanyar-nos el pa, només teníem lliures els diumenges i festius, això les temporades que no hi havia massa feina al camp o no era temporada de cacera. El joc era el futbol els diumenges al matí a la plaça de l'Ajuntament, tot i que no sempre teníem pilota de futbol. Quan això s'esdevenia, algun dels nois grans s'encarregava que tots els jugadors paguéssim una quota per comprar una pilota, aleshores es deien de cuiro; per reunir unes quinze pessetes que ens tocava pagar a cadascú calia fer mans i mànigues, no tothom tenia aquesta gran quantitat de diners.

Molts cops aquests partits de futbol acabaven en baralles, amb algun nas inflat; també els vidres de les escoles aturaven algun gol i llavors els jugadors havíem de pagar la trencadissa.

Vista del Casal Sant Cristòfor, setembre 1965. (Fotografia Miles Broughton)

Una altra diversió era reunir-nos els que teníem bicicleta i fer alguna volta pels pobles de la comarca. Algun cop fèiem alguna aposta, sense diners, tan sols l'honor d'haver arribat el primer. Per exemple, pujar a la Conreria i arribar el primer al Cau. Les tardes i també algun festiu al matí quan ja no anàvem a missa o no teníem pilota, agafàvem les bicicletes i carretera cap a Palau-Solità i Plegamans, Caldes de Montbui, pujar a Sant Feliu de Codines, baixar fins Bigues, seguir a Santa Eulàlia de Ronçana, Lliçà de Munt, Lliçà de Vall, Parets, Mollet i Sant Fost. Ja havíem fet una bona passejada i gastat una pila d'energia de la que en aquella època ens sobrava. Una altra de les rutes que fèiem alguna vegada era pujar a la Conreria, baixar per Tiana fins a Montgat i per la carretera de la costa fins a Mataró. Pujar fins Argentona tenint cura de no ficar la roda de la bicicleta dins el raíl del tramvia; si això succeïa, el ciclista de ben segur que anava a terra. Des d'Argentona pujar per la collada de Parpers i des d'allà baixar a la Roca tornat per Vilanova de la Roca; llavors encara no s'havia segregat de la Roca; el nom actual és Vilanova del Vallès. Montornès, Martorelles i un altre cop a casa.

Alguna vegada ens clavàvem una patacada contra el terra, o a les baixades contra les tanques protectores. No era pel trànsit de cotxes, quasi no n'hi havia, la causa era el mal estat de les carreteres i també la velocitat quan era costa avall. La meva primera bicicleta me la van comprar quan tenia uns quinze anys, no per jugar o divertir-me, era perquè anés més ràpid a portar el dinar al meu pare quan estava al camp de Mollet o per fer altres encàrrecs com buscar el pa a Mollet, portar eines al ferrer i també vigilar les hores de rec del camp quan arribava l'estiu.

Els que teníem més de catorze anys, els nostres pares ja no ens deixaven massa temps lliure. A l'estiu els dies laborables eren tots menys els diumenges a la tarda, però aquest curt espai de temps ja no el fèiem servir per a jocs: la festa era el cine i el ball, com sempre a Mollet. Em recordo quan l'entrada del cine valia cinc pessetes, la del ball cinc més.

Els més grans volien anar-se'n al llit amb alguna prostituta del Llum Vermell [...].

Durant la dècada dels 60 va arribar d'Anglaterra la moda de la minifaldilla, que va acabar d'alliberar les noies, i els joves ens vàrem adonar que tenien cames i ganes d'ensenyar-les. A les platges feia furor el biquini, de la mà de les nòrdiques de pell blanquíssima, cosa que les indígenes van adoptar immediatament.

L'aplec de Caldes i Santa Quitèria

Durant els primers anys 50 encara hi havia afició a assistir a l'aplec el diumenge de Pasqua Granada. A l'església de Santa Quitèria, situada a Vilanova del Vallès. Aquesta població es va segregar de la Roca l'any 1984.

La gent de Sant Fost tenia més tendència a acudir a l'Aplec de Caldes de Montbui; era molt més popular i celebrat, hi acudia gent de moltís-

*Can Torrents Vell, amb el masover llaurant en primer terme; abril 1968.
(Fotografia Miles Broughton)*

sims pobles dels dos Vallès. Amb els carros engalanats i els animals de tir ben nets i amb els millors arreus, ben llustrosos i les tatxes i cascavells brillants com si fossin d'or. Els carros ja es preparaven el dia abans de la data assenyalada; generalment es feien grups de familiars, amics o veïns, viatjant tots plegats en un o més carros, sempre segons el nombre de persones. També es posaven els arquets i la vela, per si el temps es presentava dolent i plujós. Si es reunien diverses cases que totes tinguessin cavalleries i carros, s'escollia aquell que fos més lleuger i jove, o sigui aquell animal de pas o trot més llarg.

L'última vegada que jo vaig ser a l'Aplec de Caldes de Montbui, fa moltíssims anys, no em recordo exactament de la data, però era més o menys a mitjan anys 50 del segle XX, jo tindria 19 o 20 anys. El viatge el vam fer amb un burro de raça moruna que teníem a casa, corria que semblava un cavall de carreres i no pas un burro, que tenen fama de caminar sempre a poc a poc. Els meus companys eren Isidre Pey Castañé i Joaquim Fàbregas Pujol; el primer va morir de malaltia fa uns quants anys, era uns dos anys més gran que jo. Havíem estat bons amics tota la vida. Aquests darrers anys vivia a Martorelles però gairebé tota la seva vida havia transcorregut al carrer Sant Joan de Sant Fost.

Joaquim Fàbregas vivia amb els seus pares, eren els masovers de Can Donadéu. Tota la vida la va passar en aquesta masia. Quan es va casar es va quedar a la casa treballant de pagès. Va tenir un accident quan ja era casat i va perdre un braç, però a força de voluntat i sofriment va continuar treballant al camp, sempre amb l'ajut de la seva dona, que va treballar incansable al costat del seu marit. Van tenir dos fills, un noi i una noia. Vàrem ser amics fins a la seva mort esdevinguda fa poc temps.

Com he dit amb aquests dos amics vam fer el viatge a Caldes; vam passar un bon dia, a més d'un gran fart de menjar que generalment era al que s'hi anava. Em recordo que vàrem comprar dos quilos de carn de xai, un altre de botifarres, el pa necessari i una caixa dels famosos carqui-

nyolis de Caldes i una ampolla de vi malvasia, a més a més del que dúiem nosaltres de casa. Quan veníem de tornada el pobre burro no va parar el trot fins a casa, ja que no podíem fer tard per al ball de Mollet.

Els nois dels pobles veïns havien de pagar la convidada

Antigament ja es feia; quan un noi d'algun poble veí venia a festejar amb alguna noia del poble propi li feien alguna bretolada, de qualsevol mena, fins i tot si ronsejava a pagar la convidada podien arribar a l'agressió. Generalment la invitació era alguna ampolla d'anís o rom i alguna capsa de galetes i el deute quedava saldat. Des d'aquell moment podia venir tranquil·lament a veure la xicota. Al jove de Sant Fost que es posava a acompanyar alguna noia d'algun poble veí li succeïa el mateix: o pagava o havia de sortir cames ajudeu-me. Com he dit en la joventut

Sant Cebrià de Cabanyes, 1966. (Fotografia Miles Broughton)

del meu avi ja havia estat costum a finals del segle XIX. M'havia contat molts cops les bromes que li havien fet a algun atrevit que es ficava a buscar una noia que no era del seu mateix poble.

El meu pare aquestes coses no les deia, segurament perquè jo no volgués fer-les, així no donava mal exemple al seu fill. Tampoc crec que ell hagués apedregat o fet una broma pesada a ningú, era massa bona persona i gens amic de ficar-se en embolics o baralles. La seva única passió era la caça i el camp; ja de gran els diumenges a la tarda jugava alguna partida de cartes al cafè de l'Adolfo però al fer-se fosc, cap a casa. Em ve a la memòria quelcom que em va quedar gravat per sempre. Jo era molt petit quan arribava la festa major de Santa Maria de Martorelles; el diumenge a la tarda em duia amb ell a la festa. Allí fèiem un bon vermut amb moltes cloïsses que als dos ens encantaven; el vermut jo amb gasosa, mentrestant el meu pare es quedava jugant una partida al cafè i jo sortia a jugar amb els de la meva edat. En aquella època ens coneixíem tots. Sempre he recordat el sabor d'aquelles cloïsses.

Quan ja tenia disset o divuit anys això de les convidades ja no es feia; els nois ja sortien i es prometien amb les filles dels pobles veïns i viceversa. Ens coneixíem tots al ball de Mollet, era la trobada de tot el jovent de diversos pobles de les rodalies.

Al carrer Sant Pere hi havia dues noies que sortien amb dos nois de Palau de Plegamans. Els teníem una mica de mala idea, no per res, tan sols volíem veure'ls córrer. Un dia ens juntàrem dos o tres i els esperàrem que passessin per darrere de Can Julià. Nosaltres des de la vinya que quedava força més alta que la carretera, on ara són les cases del carrer Mestre Joaquim Abril. Comencem pedra va pedra ve i ells començaren a cridar i córrer. Quan van arribar al carrer Sant Joan es van posar darrere de la paret per si els perseguíem. En adonar-nos de la maniobra, pugem al carrer Sant Jaume per les escales que hi havia al costat de la carnisseria d'en Lau i quedem així a la part alta de la paret de Can Turell; des d'allí

Interior de l'ermita romànica de Sant Martinet, 1966. (Fotografia Miles Broughton)

El Vallès i La Llagosta, vers 1966-1968. (Fotografia Miles Broughton)

estàvem en una situació molt més avantatjosa. Els vam fer córrer fins més avall de l'Ajuntament.

Això ho repetírem dos o tres cops més, fins que van parlar amb nosaltres i deixàrem les hostilitats. Sort vàrem tenir que no vam obrir el cap a ningú, perquè si això hagués ocorregut ens haguessin enxampat immediatament, tot el poble sabia qui érem els autors d'aquestes bretolades.

Coses del futbol

El que vaig a contar va estar a la memòria dels aficionats al futbol de Sant Fost i Montmeló durant molt de temps. Segur que ja resten pocs dels protagonistes, el temps se'ls ha emportat. Jo no em recordo de la data en què va passar aquest succés, era cap a l'any 1950¹, per tant, fa més de mig segle.

En aquell temps el camp de futbol de Sant Fost estava situat on actualment estan el col·legi Joaquim Abril i el Pavelló poliesportiu 1. Al costat de la carretera van fer un tancat de canyes; com van posar-hi canyes verdes aquestes van brotar i van créixer formant un canyissar. No sé el que feien pagar, però molts aficionats es quedaven a la carretera que estava a major alçada que el terreny de joc i des d'allí es podia veure el partit. A l'altra banda hi havia el marge del torrent de Can Ribalta que servia de graderia i de seient, com ja es pot suposar a terra. Aquell dia jugaven els equips de Sant Fost i Montmeló, segurament era un partit de la màxima rivalitat, ja que durant tot el partit es notava una tensió màxima i molts nervis; entre crits, insults, paraulotes i tot el que es diu en un camp de futbol un ja es pot imaginar com estava l'ambient.

(1) Exactament aquest partit va disputar-se el 4 de juliol de 1948. (Nota dels editors)

Un dels aficionats més bel·licosos era Feliu Milà; aquest home era de Martorelles, alt i molt fort, el que es diu un homenàs acostumat al treball rude, era escorxador de porcs. Tenia una carnisseria i una cansaladeria a la primera casa més amunt del camp de futbol tocant a la carretera. Segons sembla ja estava preparat, perquè pocs instants abans d'acabar el partit va anar cap a casa seva i va tornar amb una pila de pals que va repartir entre alguns aficionats de Sant Fost. Van dir que eren radis de roda de carro; aquesta gent armada es va anar acostant als vestidors que eren dues barraques adossades a les tanques de les cases que estan al costat del carrer Escoles, allí hi havia els aficionats de l'equip rival. Quan l'àrbitre va xiular el final del partit i els jugadors es dirigien cap als vestidors, va haver-hi tal enrenou que de lluny només es veien els garrots voleiant i caient sobre els caps, era tant l'ofuscació dels combatents que no distingien entre amics i enemics; hi havia gent a terra, uns altres que se n'allunyaven corrents, algú que era perseguit per algun energumen armat amb qualsevol cosa ja fos un garrot o totxana, tant era. De sobte van aparèixer uns altres combatents, aquests armats de veritat: la parella de la Guàrdia Civil, que agafant el fusell pel canó van repartir cops de culata als dos bàndols i els va costar una bona estona apaivagar els ànims. El resultat fou molts ferits per ambdós bàndols, sobretot caps sagnant i cops per tot el cos, i alguns detinguts.

Alguns que encara érem massa joves per entrar en combat ho miràvem de lluny, jo tenia catorze o quinze anys. Aquell dia vaig avorrir el futbol i mai més no m'ha agradat ni per la televisió. Durant molts anys es va parlar d'aquest partit.